

Bilag 6.

Til Regering og Rigsdag.

Angaaende Forslag til Lov om Prisaftaler m. v.

Efter at undertegnede Organisationer har gjort sig bekendt med det i Folketinget den 10. Marts 1937 fremsatte Forslag til Lov om Prisaftaler m. v., tillader vi os herved at fremholde følgende:

Det foreliggende Lovforslag betyder en overordentlig omfattende Udvidelse af den Lovgivning, som hidtil har været gældende paa Prisaftaleomraadet, nemlig Loven af 28. April 1931 forlænget ved Lov af 22. December 1936. Selv om det er yderst vanskeligt at danne sig en Mening om, hvad Forslaget, hvis det ophøjes til Lov, vil komme til at betyde i Praksis, er det dog klart, at det er af den mest indgribende Betydning for hele det danske Erhvervsliv, som derved i Virkeligheden underlægges en vidtgaaende Statskontrol og Regulering.

Under Hensyn hertil maa vi paa det alvorligste protestere imod, at et Lovforslag af en saadan Rækkevidde søges gennemført inden for saa kort Tid som paatænkt (Loven skal efter Forslaget træde i Kraft den 1. Maj d. A.). Vi maa som Repræsentanter for danske Hovederhverv ubetinget henstille, at der levnes Erhvervene rimelig Frist til at anstille de Undersøgelser og Overvejelser, der er paakrævede, for at man med fuld Vægt kan tage Stilling til den planlagte Nyordning.

I særlig Grad maa en saadan Fremgangsmaade forbavse Erhvervene, eftersom Lovforslaget i vid Udstrækning tager den norske Lovgivning paa dette Omraade til Forbillede, og som det fremgaar af Bilag IV til det foreliggende Lovforslag, har man i Norge ved den i 1933 paabegyndte Revision af den her gældende Lovgivning paa Prisaftaleomraadet lagt Vægt paa at faa en helt anden grundig Gennemgang af de Problemer, som melder sig i Forbindelse med en saadan Lovgivning, end man synes at ønske fra den danske Regerings Side. Det maa i Sammenligning hermed forekomme ganske uantageligt, at tilsvarende Foranstaltninger herhjemme tænkes gennemdrøftet og færdigbehandlet i Løbet af en god Maanedes Tid.

Fra Erhvervenes Side vil vi ikke modsætte os en Lovgivning, der tilsigter at udelukke urimelig Prisudnyttelse af Forbrugerne, men det forekommer os ikke, at der for vort Lands Vedkommende foreligger Erfaringer, der paa nogen Maade begrunder Nødvendigheden af at udvide den bestaaende Lovgivning om Prisaftaler m. v.; vi maa i saa Henseende henvise til, at der hverken i Lovforslagets Motiver eller andetsteds er anført et eneste Eksempel paa, hvad det er, man ønsker at ramme ved den paatænkte Lovgivning. Allerede ved Valutalovens § 11 er der i øvrigt givet Handelsministeren en vidtgaaende Bemyndigelse til at øve Kontrol med Prisudviklingen. At udbygge denne ekstraordinære Bestemmelse i en omfattende ordinær Lovgivning vedrørende Prisaftaler m. v. forekommer os ubegrundet.

Særlig maa vi mene, at den omfattende Anmeldelsespligt og Registreringsordning, der indføres ved Lovforslagets §§ 8 og 9, vil medføre Utryghed og Omkostninger for Erhvervslivet og nødvendiggøre et offentligt administrativt Maskineri i et Omfang, der staar i aabenbart Misforhold til de reelle Resultater, der ad denne Vej kunde opnaas. Vi forstaar ikke Hensigten med dette omfattende Apparat, idet Aftaler, der maatte rumme Misbrug, dog vil fremkalde Klager, saaledes at der herved faas Foranledning til at iværksætte en Undersøgelse, uden at man af Hensyn hertil behøver at give det offentlige et almindeligt Indseende med hele Erhvervslivets Aftaleforhold.